

**PARTICIPATION IN PREVENTING THE SPREAD OF AMPHETAMINES
IN PUBLIC SECONDARY SCHOOLS: A CASE STUDY OF
SAHAWITTAYAKHEAT KRUNGTHONBURI 3,
BANGKOK METROPOLIS.**

TONGCHAI SUMETPIPAT

**A THESIS SUMMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF ARTS
(POPULATION EDUCATION)
FACULTY OF GRADUATE STUDIES
MAHIDOL UNIVERSITY**

2003

ISBN 974-04-3928-4

COPYRIGHT OF MAHIDOL UNIVERSITY

การมีส่วนร่วมในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา :
กรณีศึกษาสหวิทยาเขต กรุงเทพมหานคร (PARTICIPATION IN PREVENTING THE SPREAD
OF AMPHETAMINES IN PUBLIC SECONDARY SCHOOLS: A CASE STUDY OF
SAHAWITTAYAKHEAT KRUNGTONBURI 3, BANGKOK METROPOLIS)

ธงชัย สุเมธพิพัทธ์ 4337570 SHPE / M

ศศ.ม.(ประชากรศึกษา)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, Ph.D., นงลักษณ์ เทพสวัสดิ์, Ph.D.,

พจน์ พรหมจิตต์, Ed.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า ศึกษาสภาพปัญหาและข้อเสนอแนะในการมีส่วนร่วมในการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้าในโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย ครูที่ปรึกษา ครูที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด ผู้ปกครอง นักเรียน 7 คน ผู้นำชุมชน รวมทั้งสิ้น 25 คน

ผลการวิจัยพบว่า ด้านการวางแผน ครูที่ปรึกษา ผู้ปกครอง นักเรียนและผู้นำชุมชนไม่มีส่วนร่วมในการวางแผนการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า ด้านการดำเนินการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า ครูที่ปรึกษาและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาบ้าบ้างเล็กน้อย แต่ผู้นำชุมชนไม่มีส่วนร่วม อิทธิพลของเพื่อนเป็นปัจจัยสำคัญนำไปสู่การเสพยาบ้า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกดดันและปล่อยปละละเลยการให้ความรักสนับสนุนแบบตามใจ เป็นปัจจัยที่มีส่วนทำให้นักเรียนเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาบ้าและทุกกลุ่มตัวอย่างไม่มีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์ในกิจกรรมการป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า สภาพปัญหา นโยบายด้านการป้องกันยาเสพติดไม่เข้มงวดต่อเนื่องและขาดการประชาสัมพันธ์ ครูที่ปรึกษามีภาระหน้าที่มากเกินไปไม่สามารถดูแลนักเรียนในห้องอย่างทั่วถึงและบางส่วนของขาดการดูแลเอาใจใส่อย่างจริงจัง ขาดบุคลากรที่มีใจรักและทุ่มเทเสียสละการทำงานด้านยาเสพติดโดยตรง ผู้ปกครองไม่มีเวลาอบรมดูแลและร่วมมือกับทางโรงเรียน ขังขาดการปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจัง ขาดความร่วมมือในการให้ข้อมูลด้านยาเสพติดเพราะเกรงกลัวอิทธิพลและขาดการ ติดตามประเมินผล

ข้อเสนอแนะ ควรกำหนดเป็นนโยบายหลักมีกลยุทธ์เชิงรุกโดยมีคณะกรรมการเฉพาะกิจที่เน้นการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายในด้านการวางแผน การดำเนินกิจกรรม การประชาสัมพันธ์ และการติดตามประเมินผล ควรตั้งหน่วยงานที่มีนักจิตวิทยาประจำโรงเรียนเพื่อเก็บข้อมูล ให้คำปรึกษา ประสานงานบำบัดรักษา ให้ความช่วยเหลือและความสำคัญของครูที่ปรึกษาในกิจกรรมโฮมรูมอย่างแท้จริง ครูที่ปรึกษาและผู้ปกครองควรมี โครงการดูแลช่วยเหลือนักเรียนร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ ครูทุกคนต้องมีแผนการสอนที่สอดคล้องกับความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด ควรสร้างความเข้าใจกับผู้ปกครองและชุมชนอย่างสม่ำเสมอในการสอดตรวจหาสารเสพติด ควรจัดอบรมให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดกับนักเรียนด้วยกิจกรรมการเข้าค่ายธรรมะอย่างสม่ำเสมอ ควรสร้างเครือข่ายนักเรียนในการเป็นผู้นำเยาวชนที่ต่อต้านยาเสพติด ควรส่งเสริมบรรยากาศสายสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับศิษย์ ควรจัดกิจกรรมร่วมกันระหว่างโรงเรียน กับชุมชนในการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง ผู้ปกครองต้องใช้เวลาในการดูแลเอาใจใส่ให้ความรักความอบอุ่นกับลูกหลานให้มากขึ้น และควรมีหน่วยงานประสานสัมพันธ์ด้านการป้องกันยาเสพติดกับชุมชนโดยตรง

**PARTICIPATION IN PREVENTING THE SPREAD OF AMPHETAMINES
IN PUBLIC SECONDARY SCHOOLS: A CASE STUDY OF
SAHAWITTAYAKHEAT KRUNGTHONBURI 3, BANGKOK METROPOLIS.**

TONGCHAI SUMETPIPAT 4337570 SHPE / M

M.A. (POPULATION EDUCATION)

**THESIS ADVISORS: CHAIWAT PANJAPHONGSE, Ph.D.,
NONGLAKSANA THEPSAWASDI, Ph.D., POATJANEE PROMMAJIT, Ed.D.**

ABSTRACT

This research is a qualitative research by means of in-depth interview. Its objectives were to study participation in the prevention of amphetamine spread, causes of the problem, and to make suggestions for participation in secondary schools. Subjects comprised advisory and drug prevention teachers, parental guardians, seven students, and community leaders, a total of 25 people.

The research shows that most teachers, guardians, students and community leaders take no part in amphetamine prevention in schools. Teachers and guardians take some part in giving amphetamine information but community leaders do not. None of the parties participated in publicizing the amphetamine problem.

The study shows that policies against drugs lack clarity, serious enforcement, continuity, and internal and external publicity. A heavy teaching load prevents teachers giving time to the problem. Personnel involved with narcotics control are not devoted. Parents do not have enough time to take care of their children, and to cooperate with schools. Criminal activity deters informants. Finally, most projects against drugs lack follow-up and an evaluation process.

It is recommended that drug prevention should be a major school policy with offensive strategies carried out by a special committee. Cooperation from every party should be emphasized in planning, implementation, publicity, and evaluation. Psychologists should be provided in schools to gather information, give counseling, and coordinate treatment. Teachers and guardians must constantly cooperate in taking care of students. Every teacher must add drug information to their teaching plan. Schools should reinforce understanding with guardians and communities about random drug tests. Dharma camps should be organized more often in school. Networks of leading students who are anti-drugs should be set up. Finally there should be a team that directly coordinates with the community in preventing drug problems.

KEY WORDS: PARTICIPATION/ PREVENTION/ AMPHETAMINES

244 P. ISBN 974-04-3928-4